

KAVIARNIČKA *pod* CITRÓNOVNÍKOM

Šálka nádeje

Cathy Bramley

Ljndeni

Kaviarnička pod citrónovníkom Šálka nádeje

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Cathy Bramley

Kaviarnička pod citrónovníkom – Šálka nádeje – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KAVIARNIČKA POD CITRÓNOVNÍKOM

Cathy Bramley

KAVIARNIČKA *pod*
CITRÓNOVNÍKOM

Šálka nádeje

Ljndeni

*S láskou venujem
Rachael, Mirande a Jo*

Prvá kapitola

Z kancelárie spoločnosti Digital Horizons bol nádherný výhľad na centrum mesta Derby, ale ja som sa nepozerala z okna. Civala som na svojho šéfa a on civel na mňa, čakajúc na moju odpoveď. Ani nízke marcové slnko nepridávalo na celkovej atmosfére, stálo nízko a svietilo mi rovno do očí, takže mi slzili. Dúfala som, že si šéf nemyslí, že plačem, lebo od plaču som mala naozaj ďaleko.

Posunula som si stoličku, ale v tejto sklenej klietke som sa nemala kam skryť. Dokonca aj vnútorné steny boli zo skla.

„Určite nie,“ prekrížila som si nohy a nepriateľsky naňho zazrela.

Môj šéf Robert Crisp, riaditeľ spoločnosti, vzdychol a uvoľnil si golier na košeli. Akoby to

pomohlo. Nemala som v úmysle cúvnuť, lebo za niektoré veci malo zmysel bojovať, a toto bola jedna z nich.

„Len niekoľko vecí, Rosie,“ prosil. „Dve minúty a bude po všetkom. Nikto mimo tejto kancelárie sa to nikdy nedozvie, ak vás to trápi. Ste v týchto veciach najlepšia.“ Odmlčal sa, aby tomu dodal dôraz. „Preto som vás prijal.“

Slabá útecha. Sklamane som sa od neho odvrátila.

Jediná ďalšia osoba v kancelárii, riaditeľ predaja Duncan Wiggins, zacmukal.

„Prekliate feministky,“ zašomral potom potichu, že som to počula iba ja.

Duncan predčasne plešivel, hoci mal len niečo po tridsiatke, a nosieval farebné ponožky. Naučila som sa povzniesť nad jeho sexistické táraniny. Keby som reagovala, hneď by bol oheň na streche. Nie, dnes jeho ohňu nedoprajem kyslík.

A áno, bola som feministka. Smiešne, po dvadsiatke som vyhlásila, že som klasické zábavné dievča, ktoré rado flirtuje. Brala som ako samozrejmosť, že ženy a muži sú rovnocenní, myslela som si, že feministky len robia zbytočný rozruch

okolo ničoho. Okrem toho som sa domnievala, že ja sa nikdy nemýlim, ale aj v tom som sa asi mýlila.

Nevšíjala som si Duncana, snažila som sa zapôsobiť na Robertovu lepšiu stránku. V podstate to bol milý človek, otec dvoch tínedžeriek.

„Prepáčte, pane,“ povedala som, „ale nie je to správne z niekoľkých hľadísk. Vari to nevidíte?“

Ukázala som na obrázok na monitore počítača, ktorý bol naklonený tak, aby sme naň videli všetci traja. Nemohla som uveriť, že chcú vyreťovať fotku Lucindy Millerovej tak, aby vyzerala chudšia. Lucinda bola krásna mladá herečka a čoskoro sa mala stať tvárou kampane proti domácemu násiliu zameranej na tínedžerov, ktorú sme dnes napoludnie mali spustiť. Mala lesklé medené kučery, priateľský úsmev a iskru v očiach. Okrem toho zaujali jej plné prsia a okrúhly malý zadok, lenže na všeobecné zdesenie nemala medzeru medzi stehnami.

Lucinda prežila ťažké detstvo, ale napriek tomu sa z nej stala úspešná herečka a bola ideálnou modelkou, ktorá sa mala stať tvárou tejto kampane. Bola presne taká, aká bola, a na nič sa nehrala.

Klient však požiadal o to, aby sme jej trochu upravili brucho aj nohy. Niežeby bola tučná, dodal rýchlo, ale chcel, aby vraj mala jemnejšie kontúry. Prsia mohli zostať. Prekvapenie!

Duncan Lucindu nazýval tá kráska z *Raw Recruit*, policajnej drámy, ktorú práve nakrúcala. Bolo to hlúpe, mala konfekčnú veľkosť dvanásť, podpriemernú hmotnosť a určite nepotrebovala žiadne digitálne úpravy z mojej strany ani od môjho grafického softvéru.

„Dajte si koláč,“ Robert posunul po stole tanier so škoricovým pečivom.

Nahla som sa, aby som si jeden vzala, a čierne vlasy mi sklzli do očí. Napravila som si ich za uši a ľstivo som sa usmiala. „Ale týmto si ma nekúpите.“

Pomasíroval si čelo a vzdychol. „Nemáme na výber, zlatko.“

Zatvárala som sa chladne a on hneď zdvihol ruku.

„Prepáčte, Rosie, ospravedlňujem sa.“

„Robert,“ pozrela som mu do očí, „vždy je na výber. Môžeme to odmietnuť. Akú správu vyšleme mladým ženám, ktoré chcú podporiť túto charitatívnu kampaň? Budeme rovnako zlí

ako médiá, ktoré vyvolávajú nízke sebavedomie u dievčat. Takže nie, neurobím ju chudšou. Je krásna taká, aká je, a ak nebude dokonalá, tým bude jej výpoveď silnejšia.“

Duncan vedľa mňa zakľial popod nos, no ja som sa snažila nereagovať.

„Rosie to urobí, samozrejme.“ Nalial si ešte kávu a zdvihol na Roberta riedke obočie. „Ženy vždy hovoria nie, ale nikdy to nemyslia vážne. Podľa mojich skúseností teda nie.“

Zdal sa niekomu Duncan Wiggins odpudivý? Určite nie a nemyslí to vážne, pomyslela som si a zahryzla do koláča.

„Povedzte mi, Duncan,“ ozvala som sa a utrela si odrobinky z pier, „kedy ste šli naposledy von so ženou okrem svojej matky?“

Otvoril ústa, očividne si nevedel spomenúť, a tak na mňa len ostro pozrel.

„Myslím to vážne,“ pokračovala som a obrátila sa k Robertovi, ktorý sa začal potiť. „Lucinde sa páčia fotky také, aké sú. Mám aj e-mail od jej agentky, ktorý to dokazuje. Meniť ženské telá a manipulovať nimi je proti mojím princípom a neurobím to.“ Strčila som si do úst zvyšok koláča a dodala som: „Prepáčte.“

„Ale biznis je momentálne ťažký, Rosie,“ namietol Robert. „Viete, aký je pre nás dôležitý tento klient?“

„Viem,“ prikývla som a prekrížila som si ruky. „Takí klienti sú veľmi dôležití pre mladé dievčatá, ktoré vydierajú ich násilnícki priatelia, nadávajú im do šlapiek alebo sa sťažujú, že nemajú medzeru medzi stehnami.“

„Preboha, Featherstoneová, zostúpite už zo svojho morálneho piedestálu?“ zastonal Duncan a premeral si moju tesnú sukňu a vysoké podpätky. Odolala som nutkaniu potiahnuť si dolný lem. Sukňa nebola až taká krátka a obliekala som si ju kvôli sebe, nie kvôli nejakým mužom. „Vždy ste boli samý žart.“

Nie, nebola. Od jednej noci, keď som pochopila, že svet netvorí samí džentlmeni ako môj otec, ale debili ako ty.

„Ach, je mi to ľúto,“ zatiahla som a vytreštila oči. „Domáce násilie pre vás predstavuje vtip alebo čo?“

„To predsa nepovedal, Rosie,“ ozval sa Robert a ostražito zazrel na Duncana.

„Zdôrazniť trochu Lucindine prednosti nie je predsa zločin, a keby aj bol, nie je to náš zločin,“

pokračoval Duncan úlisným hlasom. „Dlhujeme to klientovi: my sme štetec, ktorý môže vylepšiť kontúry tej trochu oblej dámy a na obed sa začína kampaň. Bodka. Teraz prejdime k dôležitejším veciam: ku golfu pre top klientov. Pozrel som si miesto konania...“

Začal trepať o osemnástich jamkách, tímoch a trofejách. S očakávaním som pozrela na Roberta, ktorý sa však prikrčil na svojom mieste a sklopil zrak.

Napoludnie sociálne médiá zahájili kampaň, ktorej logom bola upravená fotografia Lucindy Millerovej s osím driekom, plochým bruchom a štíhlymi stehnami. Bohvie, kto ju upravil – asi Billy, junior dizajnér, ktorý zúfalo túžil po tom, aby ho pozvali na ten golf. Nevidela som to, lebo som písala. O desať minút som podala svojmu šéfovi výpoveď a prestala som pracovať ako tvorivá riaditeľka najväčšej agentúry sociálnych médií v strednom Anglicku.

Nešlo iba o stehná Lucindy Millerovej, vysvetľovala som trpezlivo, keď ma Robert obvinil, že som precitlivená. Šlo o každodenný sexizmus, ktorý sa hlboko zaryl do základov firmy. Nieкто-

ré ženy, ktoré v Digital Horizons pracovali, to jednoducho prijali, a muži si to ani nevšimli.

V každom prípade ja som to už prijímať nechcela. Na recepcii som nechala kľúče od firemného auta, vyšla som cez otočné sklenené dvere a nastúpila do autobusu. Bola som na seba hrdá. Možno som dnešný boj prehrala, ale nechcela som stratiť svoje zásady.

Autobus ma odviezol do Chesterfieldu a tam som prestúpila na električku, ktorá ma odviezla zvyšok cesty. Potrebovala som trochu súkromia na dôležitý telefonický hovor...

„Takže som k dispozícii,“ povedala som Michaelovi, náborovému konzultantovi, ktorý ma zlanáril aj do Digital Horizons. „Čím skôr, tým lepšie.“ Nechcela som byť nezamestnaná. Len málokedy som si brala dovolenku a relax bol pre mňa prekliata vec.

„Dopekla, zlatko, to bolo rýchle. Čo sa stalo?“

Michaelovi som vždy verila. Poznal moje ambície, vedel, ako tvrdo pracujem. Bola som si istá, že je na mojej strane.

„Rozdielne názory a ten ich nebol správny. Takže...“ odkašľala som si, „nebvavme sa už o minulosti, ale o budúcnosti. Čo pre mňa máš?“

„Hm, momentálne mi nič neschádza na um. Musíš počkať, niečo vyhrabem.“

Počula som, ako klepká prstami po klávesnici. Chytila som sa kľučky na dverách, lebo taxík sa šplhal po kopcoch Derbyshiru smerom k Barnaby. Taxikár asi dúfal, že niekde narazí na zlato, kým zastaneme. Pozrela som sa z okna, keď sme prechádzali okolo plakety „Najlepšie udržiavaná obec 2012“, pripevnenej na veľkom dube pred kostolom.

Barnaby bola naozaj pekná obec na okraji okresu Peak. Bola situovaná v údolí obklopenom poľami a lúkami s ovcami, dýchal z nej akýsi starosvetský šarm. Domy boli postavené z veľkých žltohnedých kameňov s malými bielymi oknami. Pri obecnom trávniku sa ťahal rad obchodov a paralelne s dláždenou hlavnou cestou tiekol potok.

Vyšli sme sa až na koniec strmej ulice. Minulé leto som kúpila malý domček na jej konci s tým, že ho po čase predám. Celý som ho však prerobila: urobili mi novú strechu, kúpila som pekný sporák na drevo, kúpeľňu som prerobila ako v hoteli, v kuchyni bolo moderné zariadenie... Urobila som tam toho toľko, že sa mi zra-

zu nechcelo s domčekom rozlúčiť. A teraz som sa v ňom cítila ako doma.

Vonku na ihrisku pred malou viktoriánskou školou sa hrali deti, keď sme prechádzali okolo. Niektoré hrali škôlku, iné futbal. Zopár ich viselo na plote, kývali prechádzajúcim a kričali na nich, aby zaujali pozornosť. Usmiala som sa a odmávala im. Spomenula som si, ako sme to robievali kedysi s mojou mladšou sestrou Liou.

Michael si stále niečo šomral popod nos, ako keby čítal poznámky.

„No, mám tu úžasné miesto riaditeľa biznisu v jednej agentúre poskytujúcej široké spektrum služieb v Londýne. Majú úžasnú klientelu a ponúkajú dobré benefity. Máš záujem?“

Mala som záujem. Alebo by som mala, nebyť tej lokality. Strávila som v Londýne niekoľko mesiacov, keď som dokončila univerzitu, a neskončilo sa to dobre. No možno by som mala viac rozprestrieť krídla, ak sa chcem na spoločenskom rebríčku dostať vyššie.

„Možno,“ odvetila som neurčito, „ale radšej by som pracovala niekde viac na severe.“

Michael vzdychol. „V sociálnych médiách teraz vládne akési ticho.“

„Tak hľadaj ďalej. Zbláznim sa, ak nebudem mať čo robiť.“

Zložil po tom, ako mi slúbil, že sa bude zo všetkých síl snažiť. Odložila som mobil do kabelky a stiahla sklenený predel medzi mnou a taxikárom, ako sme sa blížili k obecnému trávniku.

„Tam, prosím,“ ukázala som na budovu so žltou slnečnou markízou vpredu a dvoma miniatúrnymi citrónovníkmi v terakotových kvetináčoch pri dverách. „To je Kaviareň pod citrónovníkom.“

Keď som vošla, nad dverami cinkol staromódny zvonček. Akoby som prešla z jedného sveta do druhého. Kaviareň mojej starej mamy nemohla tvoriť väčší kontrast s Digital Horizons.

Bolo už po obede a väčšina stolov bola prázdna. Doreen, ktorá tu pracovala, odkedy som si pamätala, práve za pultom pripravovala suroviny do sendvičov a moja sedemdesiatpäťročná talianska *Nonna*, Maria Carloniová, sedela v detskom kútiku a ukladala do debničky drevené kocky. Keď sa ozval zvonček, zdvihla zrak, napravila si okuliare v čiernom ráme, ktoré jej tak zväčšovali oči, že vyzerali ako gaštany. Napravila si pra-

meň bielych vlasov, ktorý sa jej uvoľnil z drdola, až potom ma spoznala.

„*Santo cielo!*“ vykrikla. „Rosanna!“

„Prekvapenie,“ zasmiala som sa a bežala k nej s otvorenou náručou.

Nadšene ma vybozkávala na obe líca a ja som objala jej plné telo. Voňala rovnako už celé desaťročia: citrónovým mydlom a mandľovým krémom na ruky.

Kaviareň pre mňa predstavovala šťastné spomienky na detstvo, keď Nonna opatrovala Liu a mňa po škole: z džbánu na pulte sme si potajomky brali sladkosti, zabávali sme zákazníkov piesňami a vymysleným tancom. Vždy tu bolo dosť jedla. A po dopoludní som si tu takpovediac dobíjala batérie.

Doreen mi mávla na pozdrav, na ružových lícach sa jej rozhostil úsmev, v ruke držala šálku kávy. Ukázala som jej zdvihnutý palec a Nonna ma odviedla k stolu pri pulte. Vdychovala som nádhernú vôňu kávy, bylínok, čerstvo upečených koláčov a, pravdaže, aj citrónov, ktoré pestovala v skleníku vzadu. Všade ma vítal teplo a láska, pocit spolupatričnosti. Cítila som, ako mi z pliec opadáva napätie.